

ה ג ו ר ן

את הגורן המוזכרת תדיר בסיפורי "היו ימים", זוכרת אני עוד משנות ילדותי המוקדמות. ולא דוקא הגורן — קיצית גדושת ערמות התבואה, התבן והמוץ, אלא — הגורן החורפית, הירוקה והחיננית.

עם גשמי היורה היו הגרעינים, אשר נותרו אחרי איסוף היבול ואחרי שכל השטחים עליהם נדושה התבואה טואטאו בקפדנות — נובטים. השטח כולו כוסה מעטה ירוק בגוונים ובני גוונים של נבטי דגנים וקטניות למיניהם, כל נבט ויר-קותו המיוחדת לו, והפך להיות מדשאה גדולה אחת. טוב היה לבוא למשטח דשא גדול ויפה זה אשר גם שלוליות מים זכים, שנקוו ממי הגשמים, היו "זורמות" בו בחפזה ואף מהוות "מפלים" זעירים במדרוני הגורן.

הילדים, מתקינים היו טחנות מים מסלילי חוטים (חוטי התפירה היו כרוכים על סלילי עץ), תוקעים אותם על ציר באורך 10-20 ס"מ אל "גדות" הערוץ מתחת ל"מפל" והמים — מניעים את הטחנה. עיסוק נחמד ונעים ואפשר לבלות בו שעות ארוכות ביום שבת סתוי בהיר וחמים.

ואני — אוי לאותה בושה — אני הייתי פורשת מעיסוקי הטחנות, לוכדת לי אחת הצפרדעים המקרקרות בצידי השלוליות ומבלה שעה ארוכה בהכוונת דרכה, אם אל ה-